

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΕΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΟΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἀπελθούσαι ἢ ἀποστέλλουσαι
γραμματὸσχημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς Διασκευάζομεν τὴν ἀνίαν μας. — Ἡ γέννησις τοῦ κρίνου (ποίημα ὑπὸ κ. Κ. Παλαμᾶ). — Ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος. Ἡ κηδεύς ἐνὸς πτηνοῦ. — Δύο τύποι γυναικῶς (ὑπὸ κ. Μαρίας I. Θεοδοσιάδου). — Ἰωάννης Μ. Σούτσος. — Χρήσιμα μαθήματα: διατὶ ὀνομάζεται τραγωδία (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Ἐβδομαδαῖον δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΜΕΝ ΤΗΝ ΑΝΙΑΝ ΜΑΣ

Μᾶς συμβαίνει συνεχῆστατα νὰ στενοχωρῶμεθα, νὰ πλήττωμεν, νὰ ἀνιώμεν καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα εὐτυχεῖς, καὶ ὅταν ἡ φύσις μειδίξ, καὶ ὅταν ὁ ἥλιος σκορπίξῃ ἄπλετα τὰ ἀδαμάντινα βέλη του, καὶ τὰ πολύχρωμα καὶ καλλιτεχνικὰ ἄνθη χύνουσιν ἄρθρα ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τὰ ἀρώματά των.
Καὶ ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς ἑαυτὰς διατὶ πλήττομεν καὶ πάσχομεν καὶ σχεδὸν ἔχομεν διάθεσιν νὰ κλαύσωμεν. Διατὶ τὰ τόσα θαυμάσια, δι' ὧν ἡ γῆ στολιζέται μᾶς φαίνονται ὡς περιδέραια καὶ στολισμοὶ ἐξ ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων λίθων, τοποθετημένων ἐπὶ πενήμιου ἐσθῆτος. Ἐνῶ συμβαίνει τούνην-τίον εἰς ἡμέρας σκοτεινῆς, καθ' ἣν τὰ σύννεφα πλησιάζουσι τόσον τὴν γῆν, ὥστε ποθοῦντα νὰ ἐκμυστηρευθῶσιν αὐτῇ κρυφίον τινα πόνον των, καθ' ἣν οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, βαρεῖς ὑπὸ τὰ δάκρυα τῆς ὀλονὲν πιπτούσης βροχῆς, κλίνουσι πρὸς τὴν ὑγρὰν καὶ λασπώδη γῆν τὰς περιλύπους κορυφὰς των, καθ' ἣν τὰ πτηνὰ σιωπηλὰ καὶ κκτηρῆ-ριγοῦσιν ἐντὸς τῆς παγερᾶς φωλεᾶς των, πῶς συμβαίνει εἰς τὴν τοιαύτην περι-λυποὶ καὶ νεκρὰν τῆς φύσεως εἰκόνα νὰ ἀισθανώμεθα τὴν καρδίαν μας εὐδιάθετον, νὰ ἀναπνέωμεν τὸν ὑγρὸν ἀέρα μετ' ἀπολαύσεως καὶ νὰ μᾶς φαίνωνται αἱ ἐπὶ τῆς στεφάνης τῶν ἀνθῶν σταγόνες τῆς βροχῆς ὡς οἱ περίφημοι μαργαρίται, οὓς τόσον ἀπλήστως ἐρρόφα ἢ Κλεοπάτρα.
Δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ ἥλιος, ὁ ἄγγελος οὗτος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς ὁ προκαλὼν τὰς ψυχικὰς διαθέσεις μας, ἀλλ' ἡ καρδία

μας αὐτὴ καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ἀποδεχόμεθα τὰς διαφορὰς τῆς ζωῆς περιστάσεις. Ὅταν εἴμεθα πολὺ νέαι ἐτι, ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας μᾶς εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἄγνωστος. Ζητοῦμεν πολλὰ παρὰ τῆς ζωῆς, ἐνῶ ἐν τίποτε μᾶς λυπεῖ, μᾶς προξενεῖ κακόν. Ἐπιστολὴ ἀναμενομένη καὶ μὴ ληρθεῖσα ἐγκαι-ρως, προδοσίαι φίλης, μικρὰ ἀχαριστία ἢ παραπλήσιόν τι μᾶς καθιστᾶ περιλύπους, ὑπερβολικὰ περιλύπους. Ζητοῦμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἀφορμὴν, καὶ εὐρίσκουμεν τοιαύτην εὐκόλως, ἵνα στενάζωμεν, νὰ χύσωμεν ὀλίγα δάκρυα, νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν ἄνευ λόγου ἀνίαν καὶ πληξίν μας.
Αἱ καθημεριναὶ ἐνασχολήσεις μᾶς στενοχωροῦσι τότε εἰς βαθμὸν φορτικόν. Ἡ χεὶρ μας εἶνε βαρεῖα καὶ δυσκόλως τείνεται πρὸς θωπεῖαν. Ἡ ἐλαχίστη ὀμιλία μᾶς κουράζει. Ὁ λαμπρότερος καιρὸς μᾶς φαίνεται ἄθλιος. Καὶ μόλις μετὰ δυσκο-λίας συγκατοῦμεν τὴν ὑπομονὴν μας καὶ δὲν εἴμεθα τραχεῖαι καὶ ἀπότομοι καὶ πρὸς τὰ προσφιλέστερα τῆς οἰκογενείας μας πρόσωπα.
Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀποδίδονται, κυρίαί μου, εἰς τὸ νευρικόν μας σύστημα. Αὐτὸ εἶναι ἡ μάστιξ τοῦ αἰῶνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ καιριωτάτη ἀσθένεια ἢ λυμαινομένη ἀδιακρίτως τότε ἡμέ-τερον καὶ τὸ ἰσχυρὸν φύλον, καὶ συνοικίζουσα πυκνότητά τὰ φρενοκομεῖα καὶ τὰ ἀπομονωτήρια. Ἡ μελαγχολία ἢ ἀδικαιο-λόγητος; εἶπεν ἐξοχὸς τις φρονολόγος, εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν παραφροσύνην. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρ-χει ἄρα φάρμακον ἀντιδραστικόν κατὰ τῆς ἀνιαρᾶς ταύτης παθήσεως.
Μεγάλῃ δυνάμει θελήσεως κατισχύει τῆς ὑπερευαισθησίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἐνόσω τὸ φακόν δὲν προχωρήσῃ. Εἶναι δ' ἀληθῶς ἀνάξιον λογικοῦ ὄντος νὰ ἀρίεται ἐρμαιον τῶν φυσικῶν τοῦ ἀδυναμιῶν. Πόσαι καὶ πόσοι δυστυχεῖς δὲν μειδίωσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπὶ κλίνης πόνων καὶ ὀδύνης, μετα-βαλλομένης συνεχῶς εἰς ἀγωνίαν!
Ἡμέραν τινα εἰσῆλθον εἰς φιλικὸν οἶκημα, εὐρον δὲ μικρὰν

κόρη παράλυτον, πλέκουσαν περί τήν ράβδον, — τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας ἐκινεῖτο, — ἄνθη. Ἴδου πῶς καί ἡμεῖς ὀφείλομεν νά μεταβάλλωμεν τὰς βροχεράς ἡμέρας τῆς ζωῆς εἰς ἡμέρας εὐτυχίας καί χαρᾶς. Καί τό κατορθοῦμεν εὐκόλως ἀφοῦ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή διαθέτει ἑκατοντάδας ὄλας φωτοβόλων λαμπάδων, δι' ὧν δύναται νά καταυγάσῃ τό τυχαῖον σκότος καί τήν ἐρήμωσιν τῆς καρδίας. Ἐάν εἰς τοιαύτας ἀπογοητεύσεις στιγμᾶς ἀπεφασίζομεν νά στρέψωμεν ἔν βλέμμα πρὸς τοὺς ἀληθῶς, πρὸς τοὺς πραγματικῶς δυστυχεῖς. Ἐάν προσεῖλικε πῶς τὴν προσοχὴν μας ἡ κατάστασις πασχόντων καί ἐγκαταλειμμένων γερόντων, καταδεδικασμένων νά σιγήσωσιν ἐντὸς ὀλίγου καί τόσον ἀρεσκομένων εἰς φιλικὴν διάλεξιν, ἣν ἐν τῷ ἐγωῦσμῷ μας ἐκλαμβάνομεν ὡς παιδαριώδη. Ἐάν, λησμονοῦσαι τὴν φανταστικὴν λύπην μας, προσείχομεν εἰς τὰ λεγόμενά των, πόσῃ ποιήσιν δὲν θά ἀπνητῶμεν εἰς τὰς ἀοριστολογίας των, ἐν αἷς πάντοτε ἀντηγεῖ μελωδία παρελθούσης εὐτυχίας, ἐκλειψάσης νεότητος. Ἐάν σταματήσῃτε τὴν διάνοιάν των εἰς τὰς στιγμᾶς, καθ' ἃς ἠγάπησαν καί ἠγαπήθησαν, θά ἴδητε τὴν τρεμοσβύουσαν φλόγα τοῦ ναρκωμένου πνεύματός των ἐκπέμπουσαν ἀκτίνας, ἃς οὐδὲ κἄν ἐφαντάζεσθε. Εἰξεύρετε πόσον ἡ χαρὰ ἐκείνων θά μετριάσῃ, θά διασκεδάσῃ τὴν ἰδικὴν σας ἀνίαν!

Στρέψατε ἤδη τὸ βλέμμα πρὸς ἄλλα δυστυχῆ πλάσματα, ἅτινα ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ βίου ἐστερήθησαν τῶν πολυτίμων τῆς μητρὸς θωπειῶν. Θωπεύσατέ τα, διδάξατέ τα, ἐνισχύσατέ τα. Ἔστὲ δι' αὐτὰ ὅ,τι ἡ λευκὴ περιστέρᾳ ἡ καθημένη ἐπὶ τοῦ μαύρου φυλλώματος ἀκρωτηριασμένου δένδρου καί ὑποσχόμενη πρὸς αὐτὸ προσεγγίᾳ ἄνοιξιν.

Ἐάν οὕτω διέλθητε τὴν ἡμέραν σας, ἡ ἀνία σας διασκεδάζεται ταχέως καί εὐχαριστεῖτε σχεδὸν τὸν Θεόν, διότι λησμονήσατε πρὸς στιγμὴν τὴν ἰδίαν σας χαρὰν, κατεστήσατε ἄλλους εὐτυχεῖς.

Εἶμεθα πάντοτε ἀνίσχυροι πρὸ τῶν μεγάλων καταστροφῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὰς ἀντιτάσσομεν συνεχῶς μεγαλιέτερον σθένος ἢ εἰς τὴν ἀδικαιολογητῶς κατακλύζουσαν ἐνίοτε τὴν ψυχὴν μας ἀνίαν. Ἴσως διότι ὁ Θεὸς ἀναλαμβάνει νά ἐπουλόνη τὰς μεγάλας ἡμῶν πληγὰς, ἐνῶ ἀφίνει ἡμᾶς ἐλευθέρως νά δημιουργῶμεν καί θεραπεύομεν μικρὰς καί ἀσημάντους. Εἰς ἡμᾶς λοιπὸν ἀπόκειται νά ἀποφεύγωμεν τοῦ νά ζητῶμεν μελανά σημεῖα ἀνά τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς, διότι οὕτω καί πρὸς τὸν Θεὸν ἀσεβοῦμεν καί τὴν ἀνθρωπότητα ταπεινοῦμεν καί ἀναδεικνύομεν ἀγνώμονα πρὸς τὰς θείας εὐεργεσίας.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν τὸ ἔτερον τῶν ὑπὸ τοῦ συμπαθοῦς ποιητοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ, ἀναγνωσθέντων ποιημάτων τῶν τῶσφ' ἐνθουσιωδῶς χειροκροτηθέντων ἐν τῇ φιλολογικῇ ἐσπερίδι τῶν «Θυγατρῶν τοῦ Βασιλέως».

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Ἴστὶ ἐρείπει τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης
Κρίνος ἀνθεῖ με χάρι μυστικῇ
Καί τὸ νοῦ μου τὸν σέρνει ἀπ' μαγνήτης
Σὲ μὴ ἱστορία μαγικῆ.

— Ἴστὶ πλοῦσια βᾶθη ἐνός ναοῦ
Δέχετ' ἡ Κύπρις τὴν ἱερὰ
Δακρυεῖα τοῦ λαοῦ
Ποῦ προσκυλεῖ τὴν δόξα τῆς καί τὴν ὄργη τῆς φρίττει.
Καί ἴστὸ μεγάλο τὸ νὰ ἀντικρῶ
Στέκει μικρὸ ἕνα σπῆτι.

Μία κόρη, μὴ φτωχοῦλα καθέται μέσα ἐκεῖ
Καί τόσον εἶναι ὠραία καί τόσο ἀρχοντικῆ,
Ποῦ μόλις τὴν ἴδῃ ὁ διαδάτης
Ξαφνίζεται, ξεχάνεται μπροστὰ τῆς,
Καί παίρνει γιὰ νὰ τὸ σπῆτι
Κ' ἐκείνη γιὰ τὴν Ἀφροδίτη.

Κ' ἔτσι σὲ λίγο ἡ ταπεινὴ παιδοῦλα
— Τῆς ἐμμορφιάς ὡ παντοδυναμῆ! —
Γεννάει μεσ' ἴστὸς καρδίας μ' ἕνα νῆα τρεμοῦλα,
Ξυπνάει ἴστὰ ὄνειρα μὴ νῆα ὀρησκεία.

Κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακριὰ κι' ἀπὸ τὸν κάθε δρόμο
Καί νεοί καί γέροι μ' ἕνα ἅγιο τρόμο
Γιὰ τῆς κόρης τὸ σπῆτι ξεκινοῦν
Καί πέφτουν καί τὴν προσκυνοῦν.

Καί γονατίζουν καί μπροστὰ
Σ' ἐκείνη με τρεμουλιασμένα χέρια
Σκορπίζουν ἄνθη μωσχοβολιστὰ
Καί θυμιάματα καί περιστέρια.

Κ' ἡ κόρη με τὰ ἴσθητα τὰ κάλλη
Γαλήνια ἴστὰ πόδια τῆς ὄλους τοὺς βλέπει, τοὺς γροικᾷ,
Ἐάν τὸ στρωτὸ καί σὰν τ' ἀκίνητο ἀερογιάλι
Ποῦ δέχεται τὰ κύματα τὰ ὀρηκτικά.

Ἴστὰ πλοῦσια βᾶθη τοῦ ναοῦ
Ἡ Κύπρις μοναχῆ ἀπομένει
Τὴν ἱερὰ λατρεία ἐνός λαοῦ
Τῆς πῆρε μὴ ὀνητή, μὴ ξένη.

Ἔξω ἀπὸ τὸν ἔρμο καί γυμνὸ
Ναὸ, σὰν πνεῦμα ὀλέθριο ποῦ ξέφυγε ἀπ' τὸν Ἄδη,
Πιετῆται πιὸ γοργῇ ἀπ' τὸν κεραυνὸ,
Καί σκοτεινότερη ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Στ' ἀντικρυνὸ τὸ σπῆτι ὀρμαίει, χτυπάει,
Κ' ἐκεῖ ἴστὴν κόρη ἐμπρὸς τῇ λατρευτῇ
Σὰ μανιωμένη θάλασσα ξεσπάει,
Καί τέτοια λόγια λέει σ' αὐτῆ:
« Ἄμωαλη, ἐπὶ ποῦ δὲν μπορεῖς τῇ Μοῖρᾳ ν' ἀπορύγῃς.
Καί με πορφυρὰ θεῖα φθαρτὸ κορμὶ τυλίγεις;
Ἔσθ' ποῦ μέθυσε ἀπὸ ἐμμορφάδα
— Ἴσχιό τῆς ἐμμορφάδας, — ὡ ὀνητῇ
Κάμπη, ποῦ δὲν ψήφᾳς τῇ θεῖα λαμπράδα
Καί τὸν θυμὸ μου τὸν ἐκδικητῆ!
Τ' ἀνάξιο σπῆτι σου στάχτη θά γένη,
Κ' ἡ σάρκα σου ἡ ἀνθρωπινὴ
Ἴστὴν πλάσι θά ξαναφανῇ
Μ' ἄλλη θεωρίᾳ, με βίξες βαθεῖα ἴστὴ γῆ δεμένη,
Κ' ὅπως ἐξοῦσε καί προτοῦ,
Θά ζῆς, αἰώνια σαλάδα, ἴστὰ φύλλα ἐνός φυτοῦ! »

Φωτιά, κατακλυσμός,
Σεισμός, τρομάρα, θρῆνος . . .
Ἴστὸ σπῆτι γαλασμός . . .
Καί μεσ' ἀπὸ τὸ γαλασμὸ, καθὼς
Ἄπ' τὰ συντρίμματα τῶν κόσμων, ἴστὰστρα ἐκεῖ,
Γενιοῦνται κόσμοι νεοὶ παρθενικοί,
Ἔτσι γεννήθηεν ἕνας ἀνθός,
Πανύσσομος, ὀλολευκός, κ' ὑπέρλαμπρος, ὁ Κρίνος!

Τὸ Οὐράνιο τόξο ὅταν φανῇ,
Οἱ μαῦροι ἀμέσως οὐρανοὶ
Χαμογελοῦν, ξανοίγουν,
Καί τὴν ὄργη τους πνίγουν.
Γαλήνησεν ἡ Γῆ
Ἴστὸ νιόφερτο μπροστὰ λουλοῦδι,
Καί τοῦ χαμογελοῦ
Σὰ μάννα ἴστὸ βυζασταροῦδι.

Μὰ κύττα! τ' ἄνθος ποῦ ἔπλασε ἡ καταστροφή,
Ἄπὸ τὴν τρικυμία πῆρε τροφῇ,
Καί πῆρε ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλη
Καί ἔτριψε ἀγρία μὴν ὄρη μετὰ γλωφὰ τοῦ κάλλη.

Μὰ κύττα! τ' ἄνθος τὸ παρθενικὸ
Τ' ἀπέφραχτο μετὰ τὰ χιονάτα φύλλα,
Μέσα τοῦ κρύβει κἄποιον μυστικὸ,
Κ' ἡ ἀσπράδα τοῦ φοβίζει σὰ μαυρίλα.

Μέσα ἴστὸν κρίνον ἡ ψυχὴ τῆς κόρης κατοικεῖ,
Μέσα ἴστὸν κρίνον ἡ μορφή τῆς κόρης εὐωδιάζει,
Κ' ἡ κόρη ἐκείνη ἔχει φωνή, φωνὴ προφητικῆ,
Καί τέτοια λόγια βγάζει:

« Ἐσθ' ἡ ἐσὲ τὸ τέλος σου, θεῖα σκληρῆ, ζηλιάρᾳ,
Τοῦ ἀνθρώπου θά σ' εὐρῆ κ' ἐσὲ τοῦ ἀσθενικοῦ ἡ κατάρᾳ!
Κι' ἂν εἶσαι Δέσποινᾳ, εἶσ' ἐσὺ τῆς ἀδικίας δουλεύτρα.
Γι' αὐτὸ εἶν' ἡ δύναμις σου ψεῦτρα,
Κ' ἡ ἀθανασία σου καπνός.
Ὁ ἀγνός κι' ὁ δίκαιος δὲν πεθαίνει,
Ἄς εἶναι ἀδύνατος καί ταπεινός.
Τὴν ἐμμορφίᾳ μου ἂν ἔδουσε, ἡ ἐμμορφίᾳ μου μένει!
Μὴ δύναμις ψηλότερη στέκεται: κ' εἶνε ἀπ' ὄλους
Τοῦ κόσμου τοὺς θεοὺς τοὺς φεγγολοῦς,
Μὴ δύναμις κ' ἕνα ὄνομα ἔχει ἐκείνη,
Μία, καί λέγεται Δικαιοσύνη!

Ἄμαρτωλῆ, ἀσυλλόγιστῃ θεῖα,
Κ' ἐσὲ κρατεῖ ἴστ' ἀρχαία τῆς Ἡ Μοῖρα, ἀλλομόνο σου!
Τί θ' ἀπομείνῃ ἀπ' τὸ λαμπρὸ σου φῶς; λίγη σκιά
Καί τίποτε ἀπὸ τὸ μαγικὸ κέστό σου.

Οἱ καρδοῦλες γιὰ νά ζευγαρωθοῦν
Καί γιὰ ν' ἀλλάξουν τοῦ ἔρωτος τὸ ἀμύλητο φιλὶ
Μὲ δῶρα πια δὲ θ' ἄρχονται σὰν πρῶτα νά δεηθοῦν
Ἴστὸ βωμοῦ σου τῇ θεῖα φεγγολῆ.

Τ' ὄνομά σου κανεῖς δὲ θά προφέρῃ
Μὲ τρόμον ἱερὸ κ' ἐκείνο ἀκόμα
Θά περάσῃ σὰν κύμα, σὰν ἀγέρι
Θά ξεγραφεῖ ἀπ' τὸν κάθε νοῦ κι' ἀπὸ τὸ κάθε στόμα.

Ἄπ' τὸ χρυσὸ νὰ σου μόνο
Δύο πέτρες θ' ἀπομείνουνε, στοχάσου!
Καί μεσ' ἴστὸν τόπο ποῦ ἔστειλε τρισάχιό τ' ἄγαλμά σου
Ἔγω θά στήσω ὄρονο!

Ἔνας κρίνος, θεῖα, θά σὲ θυμίζῃ,
Ἔνας κρίνος τῇ δόξα σου θά λείῃ,
Ἔνας κρίνος θά σὲ μωσχομυρίζῃ,
Ἔνας κρίνος ἴστὸν τάφο σου θά κλαίῃ . . .

Ἔνας κρίνος με χάρι μυστικῆ
Ἴστὰ ἐρείπει τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης,
Ποῦ τὸν νοῦ θά τὸν σέρνῃ σὰ μαγνήτης
Σὲ μὴ ἱστορία μαγικῆ!

Κωστῆς Παλαμάς.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ κηδεῖα ἐνός πτηνοῦ.

Οὐδέποτε βεβαίως σὰς συνέθη νά ἀπαντήσῃτε εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ καί εἰς τὴν πόλιν, ἀνά τοὺς κήπους καί τοὺς ἀγρούς πτώμα μικροῦ ὀδικοῦ πτηνοῦ. Τί γίνονται λοιπὸν οἱ περιχαρεῖς οὗτοι τοῦ δάσους καί τῆς πρασίνης γλόπης ὑμνωδοί, ὅταν ἡ μικρὰ καρδιά των παύσῃ νά πάλῃ; Ὅποια μυστηριώδης αἰδῶς κυριεύει τὰς ψυχὰς των κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου των στιγμᾶς; Ποῦ ἄρα ἐκπνέουσι ἐν ὑστάτῃ φρικιάσει τὸν ὑστατον τοῦ ἔσματος των στόνον;

Μήπως τὰ πτηνὰ κρύπτονται διὰ νά ἀποθάνωσι; Εἰς τὴν ποιητικὴν ταύτην ἐρώτησιν οὐδεὶς ποιητῆς ἀπήντησε μέχρι τοῦδε. Ἄλλ' ἡ ἐπιστήμη, ἥτις γινώσκει τόσα πράγματα, μᾶς λύει καί τὸ αἰνίγμα τοῦτο. Ἰπὸ τῶν πολυτίμων αὐτῆς ὀδηγιῶν ἐμπνεομένη, θά σὰς διηγηθῶ τὴν ἀκριβῆ καί ρομαντικὴν ἀφήγησιν τῆς κηδεῖας ἐνός πτηνοῦ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου ἔλαβον πρῶϊαν τινὰ ἐπιστολὴν φίλης μου, ἥτις μοι ἐγνώριζεν ὅτι μικρὸν ὠραῖον πτηνόν, τὸ ὅποῖον ἠγάπα καί ἐγὼ ἀληθῶς συνεπάθουν, μᾶς ἀφῆκε χρόνους. Παρεκαλούμην δὲ νά παρευρεθῶ εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ. Ὁ σύζυγος τῆς φίλης μου δεινὸς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν γινώστης εἶχε προσθέσει ἐν ὑστερογράφῳ. « Ὁ ἐνταφιασμὸς θά γείνηται πρῶϊ, τῇ φροντίδι τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων. »

Ἐννοεῖται πόσον ἐκινήθη ἡ γυναικεῖα περιέργειά μου. Εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὠραν ἤμην ἐν τῇ ἐξοχικῇ ἐπαύλει τῆς φίλης μου, ἥτις κακῶς συνεκράτει τὰ δάκρυα διὰ τὸ ἐνοκῆψαν ἐντὸς τοῦ καλλιτεχνικοῦ κλωβοῦ τῆς δυστύχημα.

Τὸ πτώμα δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἐντὸς, οὔτε ἐκτὸς τοῦ κλωβοῦ, ἀλλ' οὔτε ἄνθη καί στέφανοι ἐκόσμουσαν τὴν μικρὰν κατοικίαν τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποσπασθέντος ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ζωῆς.

Ἄγωμεν, εἶπεν ὁ κύριος, ὅστις ἐφαίνετο ἐνοήσας πᾶς σκέψεις μου. Αἱ κηδεῖαι τῶν πτηνῶν γίνονται ἐν ὑπαίθρῳ ὡς καί αἱ ἰδικαί μας, προσέθηκε.

Διήλθομεν ἄφρονι τὸν κήπον καί ἐξήλθομεν διὰ τῆς ὀπισθίας αὐτοῦ θύρας εἰς τὸν ἀγρόν. Ἡ ζωὴ ἐφαίνετο ἐξεργασμένη τῶν κόλπων τῆς γῆς, λουομένης φιλαρέσκως μετὰ τὰς χρυσὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας καί τὰς ἀδαμαντίνας τῆς δρόσου σταγόνας. Πᾶν φύλλον, πᾶν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἔλαμπεν ὡς πολυτίμος ἀδάμας, ἐφ' οὗ μυριόχρωμα ἔντομα ἐχόρταινον ἀρώματα καί ζῶν.

Αἴφνης ὁ ὀδηγὸς μας ἔστη. Ἴδου, εἶπεν, ὁ δυστυχὴς νεκρός. Σὰς ὑπεσχέθη ἐνταφιασμὸν. Σταθῆτε καί ἴδετε.

Καί ἀληθῶς τὸ πτώμα πτηνὸν μετὰ τοὺς ὠραίους καί γραφικωτάτους χρωματισμούς του ἦτο ἐξῆλπωμένον, τοὺς δύο πόδας πρὸς τὰ ἄνω, ἀκαμπτον, ἀκίνητον. Ἡ φίλη μου ἐστῆ-γινωσε λαθραίως ἐν δάκρυ, ἐνῶ ἐγὼ ἐφιλοσόφουν ἐπὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τοῦτου. Ὅ,τι εἶδον τότε ὄλοι οἱ κηπουροί, οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀγρῶν, ἴσως δὲ καί οἱ κυνηγοὶ τὸ γινωρίζουσιν. Ἄλλ' αἱ πλείστα ἐξ ἡμῶν τὸ ἀγνοοῦσι καί διὰ τοῦτο ἀνέλαβον νά σὰς τὸ διηγηθῶ.

Εἶδον πληθὺν μυῖων ὑποκιτρίνων, τριχωτῶν, νά ἵπτανται περὶ τὸ πτώμα τοῦ δυστυχῆ, νά ἐπιτίθενται ἀπόνως διὰ τῶν κεραίων καί τῶν ποδῶν κατὰ τοῦ ὠραίου πτερώματός του, βαθμηδὸν δὲ ἐνισχυόμενα καί ἀυθαδέστερα γινόμενα νά προσβάλλωσι τοὺς ὀφθαλμούς καί τὴν γλῶσσαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκάνθαρος μετὰ ἔνδυμα ἐκ χρυσοῦ καί ἰάσπιδος ἵπτατο συρίζων ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ ὀρίζοντος καί ἐπέπιπτε βαρέως ἐπὶ τοῦ πτώματος. Συσπειρούμενος ἐχάνετο ὑπὸ τὸ πικρὸν πτέρωμα, ἐνῶ δεύτερος καί τρίτος τὸν διεδέχοντο ἐναλλάξ. Βαθμηδὸν καί κατ' ὀλίγον οἱ προσερχόμενοι ἐν σπουδῇ, πνευματικῶντες, ἐξηγνημένοι, ἀνήρχοντο εἰς εἰσοδάδα ὄλην. Ἀπετέλουν ἀληθῆ λεγεῶνα, ἥτις δι' ἀστραπιαίας ταχύτητος, ἀγνοῶ πῶς, εἰσέδυσεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ πτηνοῦ, τὸ ὅποῖον εἶδομεν κινούμενον, ταλαντευόμενον, ὑπεγειρόμενον, τρόπον τινά, ὑπὸ ἑκατοστάς ὄλης ἰσχυρῶν ποδῶν καί φρικωδῶν βελβιδίων.

Τί ἀποτρόπαιος λαιμαργία! εἶπον· δυστυχῆς πτηνόν!
Δὲν θὰ τὸ φάγουν, εἶπεν ὁ συνοδὸς μας. Εἶνε οἱ νεκροθάπ-
πται καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸ ἐντρυφίσουν.

Καὶ ἀληθῶς τὸ πτώμα ἐφαίνετο κατεργόμενον μετὰ τοῦ
ὄλον ἐποχωροῦντος ἐκείνου μικροῦ μέρους τῆς χωματώδους
γῆς. Εἰς τοὺς χρυσοπρασίνους κανθάρους προσετέθησαν ἤδη
σουλφίδες, κοπρόμυια, ὄντοφάγοι καὶ ὀλόκληρος ἡ φυλὴ τῶν
ρυπαροφάγων ἐντόμων, τῶν καθαριστῶν τούτων τῆς ἀτμο-
σφαιρας. "Ω! τὸ θαυμάσιον θέαμα! καὶ τὰ ἀξιολόγα μικρὰ
ὄντα! Ἦτο καταπληκτικὸν νὰ τὰ βλέπη τις συνωθούμενα,
βοηθούμενα ἐν κύκλῳ, ἐν χορῷ, διὰ τοῦ μετώπου, διὰ τῶν βαλβί-
δων, διὰ τῶν ἐπὶ τῆς προβοσκίδος καὶ τῶν κεραιῶν ἀγκίστρων,
δι' ὄλων τέλος τῶν ὀργάνων των, νὰ σκάπτωσι τὴν γῆν ὑπὸ
τὸν γιγαντικὸν δι' αὐτὰ νεκρὸν, ὅτις ἐβυθίζετο ὄλον ἐν βαθυτέρῳ.

Οἱ ἀκαματότεροι εἰς τὸ ἔργον ἦσαν οἱ νεκροφόροι, ἐκεῖνοι,
οὓς ὁ ὀδηγὸς μας ἀπεκάλει νεκροθάπτας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀλη-
θῶς εἶχον προικισθῆ παρα τοῦ δημιουργοῦ διὰ θαυμαστῶν
ὀργάνων.

Κεφαλήν ἰσχυροτάτην μὲ σιαγόνας χαλυβδίνους. Κεραίαν
μὲ ἄκρον ὡς πτύον πεπλατυσμένην, ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸ χῶμα
καὶ εὐρύνη τὴν ὀπήν. Θώρακα στρογγύλον ὡς ἀσπίδα. Τοὺς
ὀπισθίους πόδας μὲ ταρσὸν εὐρὺν καὶ κοπτερόν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ
ἦσαν μικροὶ καὶ ἰσχυροὶ. Προσθέσατε εἰς τὴν πολεμικὴν ταύ-
την συσκευὴν, δύο ὀφθαλμοὺς ἀγρίους, κινήσεις ρυθμικὰς, ὅφιν
τέλος ἀληθοῦς νεκροθάπτου.

Εἰς τούτων ἀρχηγός, ὡς φαίνεται, τῆς ἐπικηδεῖου πομπῆς
διηθῆναι τοὺς λοιποὺς μετὰ στρατηγικῆς ἀκριβείας καὶ αὐ-
στηρότητος. Ἰστατο ἐπὶ τοῦ στέρονου τοῦ μικροῦ πτηνοῦ καὶ
ἐπεθεώρει τοὺς περὶ τὸ πτώμα ἐργαζομένους, περιφερόμενος
διαρκῶς καὶ ἀνὰ πᾶν σημείον. Εὐθύς ὡς ἐργάτης τις ἐφαί-
νετο διατεθειμένος νὰ παύσῃ ἐργαζόμενος, ἐπανελάμβανε τὸ
ἔργον κατόπιν ἐνὸς κτυπήματος κεραίας, καὶ εἶχεν ὁ ἀρχηγὸς
Ζεῦχος κεραίων ἐν εἶδει ροπαλῶν, ἅτινα ἀπειλητικῶς περιέφερε
εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν κόσμον.

Τέλος ὅλη ἐκείνη ἡ πληθὺς τοῦ μικροκόσμου κατελήφθη αἰ-
φνης ὡσεὶ ὑπὸ φρενοπαθείας. "Ἠκούε τις τὸν θόρυβον τῶν
ζωσῶν τούτων σκαπανῶν καὶ πτύων. Περὶ τὸ σῶμα τὸ
χῶμα συνωθηθὲν ὑψοῦτο ἤδη εἰς συμμετρικὸν σωρόν. Ἐὰν
ἄνδρες ἀνελάμβανον νὰ σκάψωσι τὸν τάφον γίγαντος χιλιᾶκις
μεγαλειτέρου των, ἤθελον ἀποθάνει ἐκ τοῦ κόπου, ἐνῶ οἱ
πυγμαῖοι οὗτοι ἐφαίνοντο ἀνάματοι. Ἐσκαπτον ἄνευ διακο-
πῆς, δεξιόπτερα, ἐρρυθμῶς, ἰσχυροὶ καὶ ἀκαταπόνητοι, τέλος
ἀκατανόητοι.

Εἶμεθα ἐκεῖ ἐπὶ δύο ὥρας. Τὸ ἔργον τῶν ἀρρένων ἐτελεί-
ωσε, μᾶς εἶπεν ὁ ὀδηγὸς μας, ἀλλ' εἶνε ἡ πρώτη μόνον πρῶ-
ξις τῆς κηδείας. Προσέξατε ἔτι ὀλίγον. Θὰ ἰδῆτε καὶ τὰς
θηλείας εἰς τὸ ἔργον.

Μετ' ὀλίγον ἀληθῶς οἱ κύνθαροι μεγάλοι καὶ μικροὶ ἐξῆλ-
θαν ἀνὰ εἰς τοῦ παρ' αὐτῶν ἐξορυχθέντος τάφου. Εὐθύς ὡς
ἐρθάνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ συσσωρευθέντος χώματος, ἔκ-
στος ἐξ αὐτῶν ἐκαθαρίζετο ἀπὸ τὰ ἐπ' αὐτοῦ συγκεκολλημένα
χώματα, ἤνοιγε τὰς πτέρυγας του, καὶ ἐπέτα μακρὰν χρω-
πὸς καὶ εὐθυμὸς. Τὸ μικρὸν πτηνὸν ἔμεινε μόνον εἰς τὸ βάθος
τοῦ τάφου του, τοῦ μετὰ τόσου κόπου ἀνορυχθέντος. Αἱ θή-
λειαι ἐβράδυναν νὰ φανῶσιν. Καθ' ὃ "κυρίαί μᾶς ἔκαμαν νὰ
περιμείνωμεν.

Τέλος ἐφάνησαν καὶ αὐταί. Διεκρίνοντο τῶν ἀρρένων ἐκ
τῶν μᾶλλον ἐκλεπτυσμένων μελῶν των, ἐκ τῆς ὀγκωδεστέρης
κοιλίας των, ἐκ τῆς ἀπηνθισμένης χοροῖας των. Τὸ ὠραῖον
φύλον παρὰ τοῖς ζώοις εἶνε, κατὰ παράδοξον τρόπον, ἐπαί-
σθητῶς ἄσχημον. Οἱ ἄρρηνες φέρουσιν ὄλους τοὺς στολισμούς,
ὄλον τὸ θέλητρον τοῦ σχήματος καὶ τῶν χρωμάτων, ὅλα τὰ
προνόμια.

Αἱ κυρίαί λοιπὸν αὐταὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ πτώμα ἐκ τοῦ ὀπι-
σθίου ἐντερικοῦ σωλήνος. Καὶ ἔμειναν ἐκεῖ στιγμᾶς τινας.
"Ὅταν ἐξῆλθον τὸ μικρὸν πτηνὸν ἔφερεν εἰς τὰ στήθη του χι-
λιάδας ὤων. Ἡ ἀποστολὴ των ἐξεπληρώθη. Ἐλαφρυνθεῖσαι
ἐκ τοῦ βάρους τῶν ὤων των, ἀνέλαβον εὐθυμοὶ τὴν πτήσιν
των καὶ ἐξηφανίσθησαν ἀνὰ τοὺς ροδίνους τῆς πρωίας ἀτμοῦς.

Τετέλεσται! εἶπεν ὁ ὀδηγὸς μας ἐγειρόμενος. Ἴδου ὅτι παρ-
ευρέθητε εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν ἐνὸς πτηνοῦ. Διηγηθῆτε τοῦτο,
ἀδιαφοροῦσα, ἂν θὰ σὰς περιπαίξωσιν. Μὴ λησμονήσητε ὅμως
νὰ προσθέσητε ὅτι οἱ θαυμάσιοι οὗτοι νεκροθάπται, οἱ πλα-
σθέντες παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἵνα καθαρίζωσι τὴν ἀτμοσφαιρὰν ἀπὸ
τῶν μολυσματικῶν μισμμάτων ἐργάζονται προβλέποντες συγ-
χρόνως διὰ τὸ μέλλον τῶν γεννηθησομένων τέκνων των, διὰ
τὴν δικαίωσιν τοῦ εἶδους.

"Ὅταν τὰ ὤα, ἐξ ὧν τὸ μικρὸν μας πτηνὸν ἔχει πλήρη τὴν
κοιλίαν ὠριμάσῃ καὶ ἀνοίξῃσι, τότε τὰ νεογνά τῶν ἐντόμων
τούτων, τὰ ὁποῖα ἀδυνατοῦσι νὰ κινήθωσι πρὸς ἀνάζήτησιν
τροφῆς θὰ εὐρωσιν ἐτοιμῆν τοιαύτην, τὸ σεσηπὸς τότε τοῦ νε-
κροῦ μας σώμα. Οὕτω ἡ σηπιδὼν κυρορεῖ κόσμους, ἕκαστον
πτώμα εἶναι λίκνον, καὶ ἡ ζωὴ, ζωὴ πάντοτε νέα ἐκπέμπεται
αἰωνίως ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς! Ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἡ με-
τάβασις, σταθμὸς μεταξὺ δύο ἐξελιξέων τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύ-
ματος ἴσως.

ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Σοφαὶ γυναῖκες ἠκολούθησαν οἶκους,
ἡ δὲ ἄρρων κατέστρεψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς.
(Παροιμ. Σολωμ. ΙΔ'. 1.)

Δὲν ἀπαιτεῖται προκεχωρημένη ἡλικία, οὐδὲ μακρὰ πείρα,
ὅπως δυνήθῃ τις νὰ παρατηρήσῃ τὴν μεγάλην ἐπιρροήν, ἣν
ἐξασκοῦσιν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ δύο τύποι γυναικός· ἦτοι ἐ-
κείνης, ἣτις ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν μακρὰν τοῦ ἐαυτῆς οἴκου, καὶ
ἐκείνης, ἣτις εὐρίσκει ταύτην ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ.

Γυνὴ ἀγαπῶσα τὸν κόσμον καὶ μάλιστα μετὰ πάθους, ὡς
εὐρίσκονται πολλαὶ ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι, καὶ οἰκιοθελῶς γε-
νομένη δούλη ἀκορέστου τυράννου, δαπανᾷ τὸν πολῦτιμον
αὐτῆς χρόνον εἰς τὸ νὰ παρακολουθῇ τὰς ἀλλεπαλλήλους δια-
σκεδάσεις, αἰτινες ἐκλίπουσιν ὡς σκιά, ἣν μάτην τις ζητεῖ νὰ
συλλάβῃ. Αἱ ἐπισκέψεις τὰς ὁποίας πρέπει νὰ δεχθῇ, ἐκεῖναι,
ἂς πρέπει νὰ ἀποδώσῃ, οἱ περίπατοι εἰς οὓς πρέπει νὰ ἐπι-
δειθῇ, αἱ συναυλῖαι ἢ τὰ θεάτρα, οἱ χοροὶ ἢ αἱ περὶ τὸν
στολισμὸν μέριμναι ἀπορροφῶσι τὰς πλείστας ὥρας καὶ ἅπασα
ἡ ζωὴ δὲν ἐξαρκεῖ εἰς τὰς κουφονοίας ταύτας καὶ ματαιότη-
τας. "Ὅταν δὲ ἀπαυδήσασα ἐξ ἀνίας καὶ κόπου ἡ γυνὴ αὐτῆ
συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν καὶ καθήσῃ τέλος παρὰ τὴν οἰκιακὴν ἐστίαν,
βλέπει πανταχοῦ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς τὴν ἀταξίαν, ἣς πρόξενος
ἐκείνη ἐγένετο. Ἐκαστος τῆς ἀμελείας αὐτῆς ἐπωφελοῦμενος
παραβλέπει τὰ καθήκοντά του, καὶ σκέπτεται μόνον πῶς νὰ
πλουτήσῃ καὶ διασκεδάσῃ δι' ἐξόδων τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Βλέπει τὸν σύζυγόν της ζητοῦντα ἀλλαγῇ διασκεδάσεις,
καὶ μὴ ἀπολαύοντα τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας, καὶ τὰ τέ-
κνα της ἀνατρεφόμενα ὑπὸ προσώπων ἀναξίων ἐμπιστοσύνης
καὶ αὐξάνοντα ἄνευ ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς, παιδεύ-
σεως καὶ τὸ μέγιστον πάντων ἄνευ μητρικῆς μερίμνης.
Τότε ἀρχίζει ἡ τύψις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς· τότε βλέπει πρὸ
τῶν ποδῶν της τὴν ἄβυσσον, ἣν ἡ κακῶς καταναλωθεῖσα
ζωὴ αὐτῆς ὤρυξεν, αἰσθάνεται τὸ βάρος τῶν ἀπονενομημένων
διαθημάτων της, τρέμει νοῦσα ἑαυτὴν τόσον ἔνοχον· δὲν
τολμᾷ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ σφάλματά της καὶ φεύγει τὴν οἰκίαν
ἐν ἣ τὰ πάντα τὴν ἐλέγχουσι, τρέχουσα εἰς νέας ἑορτάς, ἵνα
καταπνίξῃ ἐν τῷ θορύβῳ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς της.

"Ἄλλ' οἱ ἐκ ρόδων στέφανοι ἔχουσι καὶ ἀκάνθας, αἰτινες
πληγόνουσι τὸ μέτωπον, ἡ δὲ ἄλυσις τῶν διασκεδάσεων, ἀπο-
βαίνει πολλάκις φορτικὴ εἰς τὸν φέροντα αὐτήν. Διὰ τὴν γυ-
ναῖκα ταύτην δὲν ὑπάρχει πλέον ἡσυχία, ἡ χαρὰ φεύγει τὰ
κεχρυσωμένα φαντάσματά της, καὶ ἡ θλιψίς, εἰδεχθῆς τέρας,
προσκολλᾶται εἰς τὰ βήματα αὐτῆς. Ἡ νεότης ταχέως πα-
ρέργεται ἐν τῷ στροβίλῳ τούτῳ, καὶ ἡ γυνή, ἣτις τοσοῦτον
τὸν κόσμον ἠγάπησε, βλέπει μετὰ φρίκης πλησιάζον στερεῶ
βήματι τὸ γῆρας, καὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ ἐπιλήσμων οὐ-
τος κόσμος, ὃν ὑπερβολικῶς ἠγάπησε, μέλλει ν' ἀπορρίψῃ αὐ-
τὴν ἐκ τοῦ κόλπου του· θέλει νὰ συγκρατήσῃ τὸ φάσμα, ὅπερ
τῇ διαρρέγει, ἀλλὰ μάταια ἀποβαίνουσιν αἱ προσπάθειαι, ἀνω-
φελεῖς αἱ φροντίδες. Τὸ λαμπρὸν εἰδωλον, εἰς ὃ ἡ δύστηνος
ἐθυσίασε τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τιμὴν της ἴσως,
αἱ οἰκογενειακαὶ ἠδοναί, ἡ εὐτυχία τοῦ συζύγου, τὸ μέλλον
τῶν τέκνων αὐτῆς, τὸ προσφιλὲς τοῦτο εἰδωλον θραύεται ἐν
ταῖς τρεμούσαις αὐτῆς χερσίν.

Χαίρετε μεγαλοπρεπεῖς ἑορταί, λαμπραὶ συναναστροφαί!
Χαίρετε αἰθουσαὶ κεχρυσωμένα φίλαι πρόσκαιροι, χαίρετε!
Πρέπει νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκογενειακὴν μου ἐστίαν, νὰ
κρύψω, εἰ δυνατόν, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων τὴν καταστρο-
φὴν, τὸ αἶσχος.

Ἐὰν τοῦλάχιστον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ νὰ ἀνα-
κουφίσῃ τὴν τεθλιμμένην καρδίαν της, εἶχε τὴν ἀφοσίωσιν συ-
ζύγου, τὴν τρυφερότητα τέκνων, ἠδύνατο λησμονοῦσα τὸ
παρελθὸν νὰ ἀρχίσῃ νέαν ζωὴν εὐτυχεστέραν τῆς πρώτης.
Ἄλλ' ἡ ἄρρων ἀφῆρεσε καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην παρηγο-
ρίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν ἐκ τῆς καρδίας πάντων!
Μόνη προῦξενεσε τὴν δυστυχίαν τῆς ζωῆς της· ἡ θλιψίς, ἡ
ἀπελπισία, ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος, οἱ ῥόβοι περὶ τοῦ
μέλλοντος καθιστῶσιν αὐτὴν ἐκάστοτε δυστυχεστέραν καὶ τὰ
δεινὰ της αὐξάνουσιν. "Ὅταν δὲ τὰ ὄμματά της κλεισθῶσι διὰ
παντός, τὸ τελευταῖον αὐτῆς βλέμμα ἀναμετρεῖ μετὰ φρίκης
τὸ βάθος τοῦ ζοφεροῦ τάφου, καὶ ἡ ἐλπίς δὲν λάμπει δι' αὐ-
τὴν διὰ τοῦ θεοῦ φωτός της.

Πόσον διάφορος εἶναι ἡ τύχη τῆς γυναικός, ὅταν ἐννοῇ τὴν
θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

"Ὅτε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τοῦ κόσμου, εἰς ὃν τῇ ἐπιβύλλει
νὰ παρουσιάσῃται ἡ θέσις αὐτῆς, γινώσκει νὰ ἐκπληροῖ τὰ ἱερά
μητρὸς καὶ οἰκοδεσποίνης καθήκοντα! "Ὅτε τὸ πρότυπον μη-
τρὸς οὐσα δὲν ἐρυθριᾷ ἀποκαθιστῶσα τὴν τάξιν καὶ οἰκονομίαν
ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς! Τὰ τέκνα της εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς
ἀγάπης καὶ φροντίδος της ἡ ἴδια ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς
των. Ὁ σύζυγος θεωρεῖ ἑαυτὸν εὐτυχῇ καὶ εὐλογεῖ τὴν ἡμέ-

ρην καθ' ἣν τὴν τύχην του μετ' αὐτῆς συνήνωσε, τὰ δὲ τε-
κνα ἐλευόμενα ἐκ τῆς γλυκύτητος καὶ καλοκαίριας της μό-
νον τὴν ἀγάπην αὐτῶν σκέπτονται νὰ τῇ ἀποδώσωσιν. Ἡ
γλυκύτης, ἡ εἰρήνη, ἡ συμπάθεια, ἡ ὑπομονὴ καὶ πάντα ἐν γέ-
νει τὰ εὐγενῆ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα συγκεντροῦνται ἐν αὐτῇ·
τὰ δὲ ἔτη ὡς διαχυτὴ κύματα παρέρχονται, δὲν ἀφίνουσι πυ-
κρίαν ἐν τῷ βυθῷ τῆς καρδίας αὐτῆς. Αἱ τρίχες της λευκαί-
νονται, ἀλλὰ τὸ μέτωπόν της, καίπερ ρυτιδούμενον, διατηρεῖ
τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ πρότερον γαλήνην. Φθάσασα εἰς τὸ τέρμα
τοῦ σταδίου αὐτῆς παρατρεῖ ὡς ὁ προσκυνητὴς τὸν δρόμον,
ὃν διήνησε καὶ ἡ καρδία της πληροῦται εὐφροσύνης καὶ γλυ-
κειᾶς χαρᾶς, διότι ἐβάδισε πάντοτε τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος
καὶ τῆς ἀρετῆς. «Τίποτε δὲν ταράσσει τὸ τέλος της· εἶναι ἡ
δύσις ὠραίας ἡμέρας.»

Ἐν Μυτιλήνῃ

Μαρία Ι. Θεοδοσιάδου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΣΟΥΤΣΟΣ

Δὲν ἔχει πολλοὺς εὐγενεῖς ἡ νεωτέρα Ἑλλάς νὰ ἐπιδείξῃ
ὡς τὸν Ἰωάννην Μ. Σούτσον, ὃν ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία θρη-
νεῖ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης. Ὑπὸ τὴν πιστὴν καὶ
ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως εὐγενῆς ὀλίγοι εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ,
ἴσως, ἐδικαιοῦντο ὅσον αὐτὸς νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦτον.

Τὸν πλοῦτον, τὴν κοινωνικὴν ἐπιρροήν του, δὲν ἐθεώρει ὡς
ἴδια, ἀλλ' ἔθετε γενναϊότατα εἰς τὴν διάθεσιν παντός ἐχόντος
ἀνάγκην βοηθείας καὶ ὑποστηρίξεως, παντός ἀπόρου, παντός
δυστυχούς. Ἀληθῆς εὐπατριδῆς, ἀληθῆς φιλόανθρωπος, ἀληθῆς
χριστιανός τὰ εὐγενῆ καὶ ὠραῖα αἰσθήματά του ἐπένευσε
ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς των ἡλικίας εἰς τὰ τέκνα του, μεταξὺ τῶν
ὁποίων πρωταγωνιστεῖ ἐν πάσῃ ἀγαθοεργίᾳ ἡ φιλοστοργο-
τάτη θυγάτηρ αὐτοῦ κ. Ναθαλία Σούτσου, ἣτις μετὰ τό-
σης τρυφερᾶς ἀγάπης καὶ ἀρωπιώσεως περιέθλαψε αὐτὸν
κατὰ τὸ εὐτυχῆς γῆρας του.

Αἱ εὐχαὶ των πολλῶν παρὰ τοῦ πρίγκηπος Ι. Σούτσου
εὐεργετηθέντων συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρις αὐτοῦ τοῦ τάφου,
ἀποτελοῦσαι αἶνον τιμῆς παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου!

ΧΡΗΣΙΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΙ Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΩΝΟΜΑΣΘΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἡ ποίησις ὡς ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ ἐγεννήθη ἐν
Ἑλλάδι κατὰ τὸ 536 π. Χ. Ἡ δραματικὴ ποίησις ἔχει ὡς
ἰδιαιτέραν πατρίδα μικρὰν πόλιν τῆς Ἀττικῆς κατὰ ἀρχαιο-
τάτην τινὰ παράδοσιν.

Ἦτο ἡμέρα τρυγητοῦ καὶ ὁ Ἰκαρίων, ὅστις εἶχε διδασθῆ
παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν ἀμπελοφυτεῖαν καὶ οἰνοποιίαν, ἐφόνευ-
σεν ἐντὸς τῆς ἀμπελοῦ του τράγον, τρώγοντα τὰ κλήματα
καὶ τὰς σταφυλάς. Οἱ τρυγηταὶ τίτε ἐσηματίσαν κύκλον περὶ
τὸν τράγον καὶ ἤρξαντο ἔδοιτες ἔσμα. ὅπερ συνέθεσαν αὐτο-
στιγμῆ καὶ ἐν ᾧ ἐξέφραζον τὴν πρὸς τὸν Βάκχον εὐγνωμοσύ-
νην των. Μετὰ ταῦτα διεμελίσαν τὸν τράγον καὶ διωργάνωσαν
συμπέσιον εἰς τιμὴν αὐτοῦ.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος τὴν αὐτὴν ἡμέραν προσήνεγον εἰς τὸν θεὸν
τοῦ οἴνου ὡς θυσίαν ἕνα τράγον καὶ τὸ ἔσμα τῶν τρυγητῶν
κατήντησε θρησκευτικὸς ψαλμός. Σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἔθιμον τοῦτο

μετεβλήθη εις ποιητικήν επίσημον έορτήν, διαδοθείσαν ανά πάσας τας πόλεις καί κόμας τής Ελλάδος.

Αί ώραιαι του φθινοπόρου ήμέραι, ό τραγητός, ό έρωσ, ή μέθη, ενέπνεον τούς ποιητάς, ότινες βαθμηδόν διωργάνωσαν καί ποιητικόν διαγωνισμόν, ου γέρας ήτο δια τόν δεξιώτερον ποιητήν εις τράγος.

Άλλά προτόντος του χρόνου τό βραχικόν θέμα κατέστη μονότονον. Ό ποιητής θέσπισ πνεύμα επινουητικόν εισήγαγεν έν τω άσματί του καί διηγήματτα ένδιαφέροντα τό άκρατήριον. Μετά τούτον ό Αίσχύλος ό μέγας διδάσκαλος τής τέχνης έν Ελλάδαδι επενόησε τούς διαλόγους, τήν επί σκηνης άναβίβασιν, ως καί τήν ένότητα καί διαίρεσιν έν τω δράματι.

Ελένη Γεωργιάδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(Αναπαύσεις εκ Παρισίων)

Άν καί κατά τό έτος τούτο όλίγιστοι εδόθησαν χοροί, καί όλίγη επεδείχθη τάσις προς δικασκιάταις, έν τούτοις αί οικογενειακί συναθροίσεις παρατείνονται πάντοτε καί πέραν των άπόκρεω. Άς άσχοληθώμεν λοιπόν όλίγον περί των ένδυμασιών εκείνων, αίτινες έξ ήτου επιτυχώς φέρονται καί εις επισκέψεις τής ήμέρας καί εις φιλικάς οικογενειακάς συναθροίσεις.

Η δοκιμή μερικων εκ των ραπτριων, όπως επαναφέρωσι καί πάλιν τὰ πανι έ απέτυχε καθ' ολοκληρίαν. Υπερ ποτε άλλοτε τὰ φορέματα φέρονται στενά, ισούψη, με μακράν ουραν άνευ πτυχων καί φουταλιδων. Δι' έσπερίδας καί θεατρα έφεραν πολύ τήν υπό τόν τίτλον Άγνη Σορελ εσθητα, ήτις είναι τόσοι στενή, ώστε δεν τήν συνιστώμεν εις τας αναγνωστρίας μας.

Δι' έσπερίδας έφερον πολύ κατ' αυτάς επί στενής όλοσηρικής ύπεσθητος επίσης στενήν εκ πολυτίμων τριχάπτων ήθηκν. Πολυλαί εσθητες κυριων ώριμων έφερον ως έξκοτήματα πτερά.

Τα κενίσματα τείνουσιν όλονέν εις ύποβιθισμόν. Αί επί των κροτάφων τρίγες έλαφρώς βοστρυχούμεναι ύπεγείρονται προς τὰ όπίσω, σχηματίζουσαι κόμβον πίπτοντα όλίγον ύπερ τόν αυχένα. Προς τὰ εμπρός ή κόμη έλαφρώς επίσης βοστρυχωμένη άφίνει να πίπτωσι δύο ή τρεις άνωπότακοι, ούτως ειπείν, βόστρυχοι επί του μέσου του μετώπου, δια νεάνιδας όμως ή κόμη ανεγείρεται μαλακώς καί κυλινδρικήως καί από των πλαγιων αυτης φαίνονται εκπίπτοντες δύο ή τρεις βόστρυχοι.

Οί κλειστοί πίδα (καπόται) είναι πάντοτε πολύ μικροί καί στολίζονται δια στενων πεποιικιλμένων ραδιώσεων. Οί στργυγύλοι πίλοι δεν είναι πολύ μεγάλοι, στολίζονται επί του περιφερικού χείλους δια λευκού τριχάπτου καί στερεοϋνται με μεταλλινήν καρφίδα.

Ως ένδυμα γυναικειον τελευταίων είναι ή ρεδιγκότα καλως προσηρμοσμένη κατερχομένη μέχρι του κάτω άκρου τής εσθητος, έσταυρωμένη εμπρός καί πορπουμένη από του άριστερου ώμου καί κάτω. Κατασκευάζεται, ως επί το πολύ, εκ πυκνου έριούχου ένψ τὰ περιχειρία γίνονται έξ όμοιοχρόου μεταξωτου επί του οποίου σχεδιάζονται ώραια εκ μεταξωτου σειρητιού σχέδια. Τό περιλαίμιον ύψηλόν είναι εκ του αυτού μεταξωτου.

Άλλο σχέδιον πολύ συνειθιζόμενον δια νεάνιδας ίδιως είναι ή μακρά ζακέτα, καλως προσηρμοσμένη, σταυρωτή εμπρός, με ρέβερ πλατέα, πορπουμένη πέντε μόλις εκκιστά κάτωθεν του στομάχου δια διπλής σειρας κομβίων.

Άλλ' εις όσας δεν εκμουν έρέτος επανωφώρια καί φέρουσι κατ' άνάγκην τὰ περυσινά των, τὰ όποια δεν είναι πολύ μακρά, αί μακρά βρακκι των περικορμιών των τας θέτουσιν εις προ-

φανή άμηχανία. Τι να κάωσιν, άρου ή βράσκι είναι μακροτέρα του επανωφοριου; Άπλούστατα να πορπωσι τήν εσθητη επί τής βράσκας, ήτις ούτω καλυπτομένη άφίνει έλευθερον τό στάδιον καί τήν χάριν του επανωφοριου.

Άλλως τε μή απελπιζώμεσθι. Αί βράσκι είναι συρμός θησιγενής, δεν θα παρελθη δι' ούτε μήν ήτως, καθ' όν τὰ συνήθη κομψά περικόρμια θα έξελθωσι νικηφόρα τής μετά των βρακων άνίσου πάλης των. Αί σρηκοιδοίς όπρως θα αναζήσωσι καί θα επανέλθωμεν εις τούς συρμούς του 1820.

Δεν επιχειρω, ελλείψει χρόνου, να σάς περιγράψω τήν διοργανωθείσαν κατ' αυτάς ώραιαν έκθεσιν γυναικειων επιστήμων καί ήμειπισήμων ένδυμασιων έν ταις αίθούσαις των γραφείων τής μεγαλητέρας έφημερίδος των συρμων. Η έκθεσιν αυτη συνεκίνησεν όλον τόν φιλόκομψον των κυριων παρισινόν κόσμον καί ενεποίησεν εις τούς κύκλους τής άριστοκρατίας μας καταπληκτικήν αίθησιν. Θυμάται αιφιέςεις, επανωφώρια καί έλαφρά επώμια τής Αύλης, αυτοκρατορικοί καί βασιλικοί στολισμοί, εσθητες έξ έρυθρου βελούδου μήκους δέκα πήχων, πεποικιλμένοι δια χρυσου, ώραια άμφιέςεις κυριων τής Τιμης εκ κυανου όλοσηρικού, πεποικιλμένοι δι' άργυρου με μακράς ενετικας επωμιάδας καί τέλος τόσα θαυμάσια καλλιασθησίας, πλούτου καί τέχνης... τὰ όποια δεν είναι δι' ήμας. Φλίνεται δι' όλα ταυτα ειχον προστοιμασθη δια τόν γάμον του διαδόχου του Άγγλικου θρόνου, έν τούτον τραγικώς παρημποδισεν ό θάνατος, καί έννοείται ότι αισθάνεται τις άμηχανίαν περιγράφουσα στολισμούς χαράς, όταν μαυρα καί σκοτεινά ένδυματα πένθους αναπληροϋσιν ήδη αυτους.

Παρισινή.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ό βασιλεύς μεταθήσεται τόν προσεχί Μαϊον εις Κυπενάγην όπου θα τελεσθωσιν έορται επί τούς χρουούς γάμοις του πατρος του βασιλέως Χριστιανου τής Δανίας. Η Βουλή άπέριψε τήν περι παραπομπής του ύπουργειου Τρικούπη έκθεσιν τής επί του κατηγορητηριου άνακριτικής έπιτροπής. Ό ύπουργός τής Παιδείας ύπέβαλε εις τήν Βουλήν διάφορα εκπαιδευτικά νομοσχέδια. Ό ές των Ναυτικων έτερα περί τής ναυτικής δυάμεως μεταξύ των όποιων καί έν περι τορπιλικής σχολής συνταχθεν υπό του βασιλοπαιδός Γεωργίου, διευθυντου αυτης.

Του Γαλλικου ύπουργειου παραιτηθέντος ό πρόεδρος τής Δημοκρατίας άνέθεσεν εις τόν κ. Ρουβιέ τον σχηματισμόν νου. Η ήγεμονία Δαρίνκα, χήρα του ήγεμόνος του Μαυροβουιου Δανιήλ, απέθανεν έν Βενετία.

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Ρ. Μυτιλήνη. Ουδεις λόγος εύχαριστιων υπάρχει. Μετ' εύχαριστήσεως θα δημοσιεύωμεν πάντοτε παρόμοια έργα σας. Καν Ε. Κ. Αθήνας. Δημοσιευθήσεται Καν Ε. Δ. Γαλαξίου. Ό έν Κερκύρα σάς ειχεν έγγραφει χωρίς να καταβλη τήν συνδρομήν σας. Κ. Α. Γ. Μελεγαλά. Ελήφθησαν όρ. 12. Τα ήμερολόγια του 91 έτιμώντο μίαν καί όχι 3 όρ. Άλλως τε πάντες οι άποστειλαντες χρήματα έλαβον ήμερολόγια. Αί εκ Μεθώνης κατέβαλον τό αντίτιμον ως έκείθεν πληροφορούμεθα. Εύχαριστήητε λοιπόν να συνειρονηθητε εγχαίρειως. Καν Κ. Ε. Δ. Αιμοφόρδιον. Τα φύλλα σας έστάλλοντα εις Λαμία. Ηδη άπεστάλησαν υπό τήν διεύθυνσιν σας. Καν Ε. Τρ. Βάρων. Βεβαίως εις τοκομερία ή δι' ούδούποτε έλλου τρόπου νομίσστε προσφορώτερον καί ασφαλέστερον. Είς Έλληνικόν χαρτονόμισμα όχι. Τό ζητούμενον άποσταλήσεται. Καν Π. Ι. Κ. Βουκουρέστιον. Τής εγχομην διακόψει τὰ φύλλα, διότι μάς ειχε γραφει ότι κατέβαλε τήν συνδρομήν τής προς τόν αυτίο κ. Π. Χρ. όστις έπαυσεν ών άνταποκριτής μας. Ηδη άρχομεθα καί πάλιν τής άποστολής. Εύχαριστούμεν δια τας υπέρ των ήμερολογίων μας ευγενεις φροντίδας. Γράφομεν. Καν Ε. Δ. Δ. Gara Balwei. Εστάλησαν πάντα τὰ καθυστερήσαντα. Καν Δ. Α. Αθήνας. Εστω καί νυν ότε γραφεται υπό τό ίδιον όνομά σας δεν δύναμεθα να προσώμεν εις αναδημοσίευσιν των χειρογραφων, ως ειχον, πριν ή σάς ίδωμεν καί μάς δώσητε τό δικαιώμα να μεταχειρισθώμεν τό όνομά σας, ως πρώτων προς τό όποιον διετυπώθησαν παρ' όσον δια τήν εύχαριστικοτέραν τροποποίησιν. Ειξείρω ότι ή θρα-

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Επεδύθη μετά πρωτοφανούς καί άνηκούστου ζέσεως εις βαθυτάτην μελέτην των άπειραριθμων επιστημονικων θησαυρων, ους ό μέγας άνηρ ειχεν ανακαλύψει κατά τήν μακράν από του κόσμου απομάκρυνσιν του. Ως γνωστόν δε ό ιατρος Γερβαίς ήτο νευρολόγος, ώστε πάσαι αί μελέται αυτου άνήγοντο εις τήν κατηγοριαν των νοσημάτων τούτων.

Ό Ροβέρτος επεδύθη μετά πάλλους εις τήν μελέτην των τόσο παραδόξων ανακαλύψεων του διδασκαλου του, έν αις αληθώς εληθμόνευε καί αυτο τό τρομερόν παρελθόν του εις ό ώρειλε τήν φρικώδη ταύτην κατάστασιν. Συγκρίνων δε τας ιδικάς του θλίψεις με όσας ό μέγας εκείνος καί έξκοσ άνηρ ειχεν ύποστή, καί ός ή κ. Γερβαίς τω ειχεν έν λεπτομερείς διηγηθη, ήσθάνετο παρηγορίαν τινά έν τή άπειλείς ήτις κατέκλυζε τήν καρδίαν του. "Εν μόνον παρελθε να τω αναφέρη ή κ. Γερβαίς, διηγουμένη τήν θλιθεράν του τέκνου τής ιστορίας. Τό όνομα του Πέερου Κορδολ, εκείνου όστις εγένετο άφορμή, όπως μεταδληθη τό ένδοξον στάδιον καί ή τιμή του τέκνου τής εις άποτρόπαιον μαρτυρικόν βίον.

Ημέραν τινά ό νεός ειργάζετο παρά τή θετή μητρί του, εξετάζων χειρόγραφά τινά.

Ητο μία συγκριτική μελέτη των νευρικών φαινομένων ανά τὰ διάφορα κράτη τής Ευρώπης. Επί ώρισμένων δε παρατηρήσεων ό Γερβαίς ειχεν γραφει τὰ ακόλουθα:

«Πολλά πρόσωπα, παρ' οίς ή ύπνωτική έπιβολή είναι πολύ άνεπτυγμένη, ως οι νευροπαθείς, οι ύστερικοί ύπόκεινται ευκόλως εις επιδράσεις προϋπνοητικας. Άπειράριθμοι παρατηρήσεις μοι απέδειξαν άδιαφιλονεικητως ότι δύναται εις να προκαλέση παρ' τούτοις πράξεις, αίτινες λαμβάνουσι χώραν πολλὰς

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Όκταπόδι νησιέσιμον. Βρέχεται άρ' έσπερας τό Όκταπόδι εις θερμόν νερόν άρου προηγουμένης τό πλύετε καλά με ψυχρόν. Τήν επαύριον τό βράζετε από τό νερόν, τό σιτέετε καλά, τό βάζετε εις λευκό κρασί άρηνήνωτο, τό άρνίζετε όλίγον, τό τυλίσετε εις στουπόχατο καί τό βάζετε να ψηθη μέσα εις χύβωλη. Μετά ήμισίαν ώραν τό εκβάλλετε, τό δοκιμάζετε καί εάν είναι μαλακόν, τό σερβίρετε, γαρνίρουσα τήν πιπέλα σας με όλίγον άνιθον, μαϊντανόν, καρδίās φρέσκων κρομμύων καί κερτόων εις λεπτά τεμάχια. Πρέπει να φαγωθη ζεστόν.

Όκταπόδι σάλτσαν. Τό θέετε άρ' έσπερας εις τό θερμόν νερόν ως άνωτέρω, τήν επαύριον δε φυλάττετε τό νερό αυτό καί τό βράζετε δι' αυτου, άρου προηγουμένης κόψετε εις τεμάχια 4—5 κρόμμυα, τὰ κοκκινίσητε με άνάλογον καλόν λάδι, προσθήσατε όλίγην ντομάταν, αναλευμένην με τό νερό του, μαιντανόν, εάν θέλετε καί άνιθον. Ρίπτετε τότε τό όκταπόδι, τό άρηνίζετε να βράση τέσσαρας ώρας καί εις τό τέλος προσθέετε καί έν ποτηρί μαυρο κρασί.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πώς καθαρίζονται τὰ εκ ταρταρούχας σκεύη ή κοσμημάττα. Βρέχεται τεμάχιον φλανέλας με έλαιόλαδον καί τρίψετε έλαφρώς καί επανειλημμένως μέγρι, οδ τό κίσμαμα ανακτήση τήν παλαιάν στιλπνότητά του. Μετα ταυτα τρίβετε δια χειροκτιού σουηδικου δέρματος.

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΣΑΣ ;

Θέλετε να φέρητε επανωφώρια άπαραμίλου κομψότητος καί χάριτος; Θέλετε υπό τό επανωφοριον να διαγράφηται ή λεπτή όσφύς σας, καί αί γραμμάι του θώρακος θαυμασίας; Θέλετε τέλος να φαινεσθε φέρουσα επανωφοριον του γνωστοτέρου δια τήν ειδικότητά Παρισινου οικου ώραιων γυναικειων επανωφοριων; Άποτανηθητε εις τόν επί τής οδου Έρμου ράπτην κ. Άηδονόπουλον.

Ετελειοποιήθη εις τό ειδός του έν Παρισίους, κατορθοί δε αληθή θαύματα εις όσας κυρίας αναθέτουσιν αυτω παραγγελίας.

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΣΑΣ

Ευθηνά, καλά, με χάριν, με ταχύτητα περί τήν εκτέλεσιν, με καλαισθησιαν έντελώς Παρισινήν, με προθυμίαν άπαραμίλ-

εβδομάδας με τήν εκ του ύπνωτισμού άρπυνισιν, τας όποιās δεν ήδυνήθησαν να άποφύγωσι καί ών άγνωστοί καί αυτην τήν αρχήν.»

Μέγιστε Θεέ!... άνέκραξεν ό Ροβέρτος διακόπτον αίφνης τήν εργασίαν του. —Τι έχεις λοιπόν, τέκνον μου, ήρώτησε πτοηθείσα ή κ. Γερβαίς. . .

—Εγω, Κυρία, τί ειπεν, ότι εάν τὰ υπό του ιατρού εδω άναφερόμενα είναι αληθη, έννοή τέλος τό αίνιγμα, τό όποιον επί τόσον ήδη καιρόν με κάμει να γίνω τόν νου μου. Άναγνώσατε, αναγνώσατε τας σημειώσεις ταυτας καί θα έννοήσητε ως ήγω.

Η κ. Γερβαίς διέτρεξε δια του βλέμματος τήν ύποδεικνυομένην σημείωσιν, —Ιδού λοιπόν, διατί ή Μαγδαλην ή ένόμιζεν έννοχον, διατί άδυσώπητος, πρό τής κατηγορηματικής άρνήσεώς μου με κατηγορεί παντου καί πάντοτε. "Ω! ως άναγνώσωμεν έτι! ως ίδωμεν! "Ισως υπάρχουσι καί άλλα ανακαλύψεις.

«Τοιοϋτον γεγονός, τοιαυτη πράξις, ής ή είκων άπετυπώθη έν τω έγκεφάλω ύπνωτισθέντος προσώπου, μένει τοιαυτή έρ' όσον χρόνον ό ύπνωτιστής τό θέλει καί μετά τήν άρπυνισιν, ως ζωσα άνάμνησις, τοιοϋτον κράτος εξασκοϋσα επί του ύπνωτισθέντος, εις τρούπον ώστε, έσται πάντοτε καί πανταχού δι' αυτόν άδιαφιλονεικητος καί βεβαιωτάτη πραγματικότητα.»

—Α! είναι τρομερόν! φρικωδώς τρομερόν! εστέναξεν ό Ροβέρτος.

Ό προς με λοιπόν έρωσ τής δεν ήτο άκούωντος ίσχυρός, ίνα άντιστη κατά τής θηριώδους ταυτης επιδράσεως, ίνα άρπυνίση τήν συνείδησιν τής, ίνα έλευθερώση τήν θέλησιν τής! . . .

Με είδε λοιπόν έν ύπνωτική διατελουσα καταστάσει, φονεύοντα τήν μητέρα τής.

—Καί τό πιστεύει άμετακλήτως, προσέθηκε ή κ. Γερβαίς, εάν είσθε βέβαιος ότι ή νευρική τής κατάστασις επέτρεπεν εις τινά να επιδράση τόσοσν όλεθρών επί τής φαντασίας τής.

—Ω! να! είμαι βέβαιοσ. Ενωμομύμα ήδη μυρία περιστατικά άποδεικνύοντα τήν εξαιρετικήν εύαισθησιαν του νευρικού τής συστήματος. Άλλά τίς να είναι ό άθλιος αυτός, όστις εξήσχησεν έπ' αυτης τήν τρομεράν ταύτην κυριότητα;

λον. Μόνον ή κ. 'Αθηνά Βιτζέντζου κατέχει τὰ σπάνια ταῦτα διὰ τὰς ραπτρίας προτερήματα, καί μόνον τὸ ἐργαστάσιον αὐτῆς δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ καί τὰς μᾶλλον ἰδιοτρόπους.

Διεύθυνσις: 'Οδὸς 'Αγίας Εἰρήνης ἀπέναντι τοῦ ἐμπορικοῦ κκαταστήματος 'Ακριβοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης; ζητεῖ μαθήματα εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ
ΑΔΕΛΦ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

'Αθῆναι.—'Οδὸς 'Ερμοῦ, ἀρ. 121.

Τὸ πρῶτον καί μόνον ἐν 'Αθήναις κατασκευάζον παντός εἴδους "Ανοθή ὑπέριστα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Ἑυρωπαϊκῶν. "Ανοθή διὰ καπέλα, διὰ φορέματα νομφικὰ καὶ χοροῦ, δι' ἀποθέσας, Γυρλάντες καὶ Πέπλα Νομφικὰ. Στέφανα διὰ γαμοῦς ἐλεγκτικῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστάτους, σχεδὸν χάρισμα. Στεφάνους πολυτελεῖς διὰ κηδείας εἰς τὸ ἡμισυ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν τιμῶν.

Ἐλεγκτὴ καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ παιδικῶν παιχνιδίων καὶ κομψογενημάτων ἐπίσης εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας. Πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπιπέδον τῆς 'Οδοῦ 'Ερμοῦ 121 καταστήματα τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

LADVOCAT DARQUET
Toujours vingt ans.

Πάντοτε εἴσασιν ἔτη, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ μεγάλου τούτου οἴκου χημικῶν προϊόντων. Παρ' αὐτοῦ ἐπινοήθη τὸ πρῶτον ἢ κατὰ τὸν ρυθμὸν αὐτοῦ αὐτὰ ἐκ γυμῶν σκόων καὶ διαφόρων ἀνθίων, ἐπὶ τῆ βίαις γλυκερίνης.

Εἶνε ἡ μόνη σκευασία, ἣτις κἀμει τὴν γυναικίαν νεωστῆν, καταστρέφουσα τὰς ρυτίδας, χωρὶς ποσῶς νὰ παραδράσῃ τὸ δέρμα.

Ἡ φίλη τῆς ἀντιρυτιδικῆς τούτου ὑγροῦ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς καταλλήλου ὀρυζοκόνου. Ὁ τίτλος τοῦ φυαλίδιου εἶναι:

Eau antiride de la fée Rose.

Preparée à la Glycérine pour les peaux délicates.

Τῆς δὲ ὀρυζοκόνου: Fleur de cygne preparée à la glycérine.

Ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποκτήσῃ τὸ τε ὑγρὸν καὶ τὴν ὀρυζοκόνον, ἀποστέλλει ἐν τῷ συστημένῳ ἐπιστολῆς εἰς γαλλικὰ γραμματόσημα πρ. χρ. 4 διὰ τὸ ὑγρὸν καὶ 3 διὰ τὴν ὀρυζοκόνον ὑπὸ τὴν ἐξῆ; διευθύνει:

Ladvoeat-Darquet

5— Rue Lénévée—5

ARGENTEUIL

ΚΥΡΙΑ ἄριστα κατηρησμένη, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας. Φέρει λαμπρὰ συστάσεις, συνιστάται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν θερμῶτα. Ἡ διευθύνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ δολοφόνος τῆς μητρὸς τῆς, ἔσο βέβαιος, τέκνον μου, συνεπέραναν ἢ κ. Γερβαῖς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς θύρας ὁ ὑπηρέτης: Κυρία, εἶπε, ξένος τις γάλλος ζητεῖ νὰ σὰς ἴδῃ. Ὀνομάζεται Γοελάν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ροβέρτος ἠγέρθη ὡς ἠλεκτριθεῖς.

— Τὸν γνωρίζεις, τέκνον μου.

— Ναί! εἰσάγαγέ τον! Ἦτο ὑπηρέτης τῆς κ. Κερμαδέκ. Ναί! πιστὸς ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας, σχεδὸν φίλος. Ἦτο μάρτυς τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον τιμωροῦμαι σήμερον.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Γοελάν ἐπεράνη. Μὲ τὸ ἐκ στυλπωῦ κηρωτοῦ σκιάδιόν του ἀνὰ χεῖρας, ἐν προφανεί ἀμυγχανίᾳ ἠτένιζεν ἐναλλάξ τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν κ. Γερβαῖς. Παράδοξος συγκίνησις κατεπλημμύρει τὴν γηραιὰν καρδίαν του. Ἦτο κάτωχος καὶ ἔμμενον ἄφρωνος.

Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἀνέμενε ζητῶν μετ' ἀγωνίας νὰ μαντεύσῃ, νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γηραιῦ ὑπηρέτου ὅποιον εἰδήσεων ἦτο κομιστής.

Τέλος ὁ Γοελάν κατώρθωσε νὰ ὁμιλήσῃ: Εἴμαι κινωτός, εἶπε, νὰ γάσσω ἔτσι, χωρὶς νὰ σὰς εἶπω τίποτε, ἐνὸς τόσον θὰ ἀνοπομονῆτε νὰ μάθητε τί γίνονται ἐκεῖ κάτω καὶ πῶς ἐγὼ εὐρέθη ἐδῶ. Δηλαδή, κύριε Ροβέρτε, ἦλθα, γιατί εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σὰς ἴδῃ καὶ λέγων ταῦτα ἔβαινον ἀφοσιωτὰς τὰς τυλώδεις χεῖράς του πρὸς τὸν νέον.

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος ὀπισθοχωρῶν τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς συγκινημένης: Πῶς, Γοελάν, τείνεις τὴν χεῖρά σου πρὸς κακοῦργον... πρὸς δολοφόνον...

— Δολοφόνον!! ὄχι, κύριε Ροβέρτε. Δυστυχῆ, ναί. Ἐὰν μὲ βλέπετε ἐδῶ εἶναι, γιατί ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ συγγωροῦσε τὸ μεγάλο αὐτὸ λάθος, νὰ σὰς ὑποπτεῦθῃ καὶ γῶ γιὰ μὲν στιγμὴν ὡς κακοῦργον. Ἄλλ' ἀπὸ τότε ποῦ ἐύγατε ἔγεναν τέτοια πράγματα ἐκεῖ κάτω, ποῦ ὅποιος ἔχει ὀλίγο νοῦ ἐνόησε τί συμβαίνει.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς Γοελάν;

— Ὅταν σὰς κατηγορήσαν ὡς δολοφόνον τῆς ἀγαπητῆς μου κυρίας, κύριε

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμὴ 'Αθηνῶν Ν. Φαλήρου καὶ Ν. Φαλήρου Πειραιῶς.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἐξ	Ἐκ	Ἐκ	Ἐκ	Τὰς Κυριακῆς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.			
'Αθηνῶν	Φαλήρου	Πειραιῶς	Φαλήρ.	'Εξ	'Εκ	'Εκ	'Εκ
εἰς	εἰς	εἰς	εἰς	'Αθηνῶν	Φαλήρου	Πειραιῶς	Φαλήρ.
Φαλήρον	Πειραιᾶ	Φαλήρον	'Αθήνας	εἰς	εἰς	εἰς	εἰς
11. Μ.	11. Μ.	11. Μ.	11. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
6—	6—	6.20	6.40	12—	12—	12.20	12—
6.40	6.40	7—	7.20	12.45	12.40	1—	12.40
7.20	7.20	7.40	8—	1.15	1.25	1.40	1.30
8—	8—	8.20	8.40	1.45	1.55	2.10	2—
8.40	8.40	9—	9.20	2.15	2.25	2.40	2.30
9.20	9.20	9.40	10—	2.45	2.55	3.10	3—
10.40	10.40	11—	11.20	3.15	3.25	3.40	3.30
12—	12—	—	—	3.45	3.55	4.10	4—
				4.15	4.25	4.40	4.30
Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	4.45	4.55	5.10	5—
12.40	1.20	1—	1.20	5.15	5.25	6.10	6—
1.20	2—	1.40	2—	6.15	6.25	7.40	6.50
2—	2.40	2.20	2.40	6.45	6.55	7—	7—
2.40	3.20	3—	3.20		7.25		7.30
3.20	4—	3.40	4—				
4—	4.40	4.20	4.40				
4.40	5.20	5—	5.20				
5.20	6—	5.40	6—				
6—	6.40	6.20	6.40				
6.40	7.20	7—	7.20				

Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων γίνεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς πλησίον τῆς Δημαρχίας καὶ εἰς εἰς τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῶν Ἀνακτόρων.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ν. Κ. ΠΕΠΛΑ

'Οδὸς Σταδίου

Ὀὐδαμῶς ἄλλου εὐρίσκειτε ἐλεγκτότερα εἶδη εἰς τιμὰς μετριωτέρας. Ρινόμετρα ποιότητος ἀρίστης, περικνημίδες ὠραϊκῆ καὶ στερεαί, ταινίαι, βελούδα, τρέγαπα, ἄνθη, κεντήματα, καὶ πάντα τὰ τοῦ κεντήματος εἶδη. Διὰ τοὺς κυρίους περιλαίμια καὶ περιχέρια ἐκ λινῶ ἀγγλικῶν, ράβδοι κομψοτάται, ομπρέλαι καὶ πάντα τὰ μικρὰ παραρτήματα τὰ συμπληροῦντα τὴν ἀνδρικήν, γυναικίαν καὶ παιδικὴν ἀμφίεσιν. Τιμὰὶ μισθῶδες εὐθηνά.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ τῆς ζωγραφικῆς εὐμεθοδιώτατος, ἐν βραχεὶ διατηματι κατηρῖζων ἄριστα τὰς μαθηρίας του ζῆτεῖ παραδόσεις εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Συνιστᾶται καὶ παρ' ἡμῶν θερμῶς. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ροβέρτε, τὸ παραδέχθηκα καὶ ἐγώ, γιατί ὅπως εἶπε νὰ ὁ κ. δικαστῆς ὅλα ἦσαν ἐναντίον σου. Ἦτο μὴ κατηραμένη σύμπτωσης, τὰ χαρτονομίσματα τὰ ὅποια εὐρέθησαν εἰς τὰ θυλάκιά σου, ἡ ἀφαιρέσις κατὰ τὴν νόκτα ἐκείνην εἰς τὴν ἑπαυλιν παρουσίᾳ σου, ἦν ἠθελήσατε νὰ τηρήσῃτε μυστικὴν καὶ τέλος ἡ μαρτυρία τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς, ἣτις μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην ὅπου σὰς εἶχεν σὰς κατήγγειλεν ὡς ἔνοχον...

Καὶ ὅμως μ' ὅλα ταῦτα, κύριε Ροβέρτε, καὶ μοῦλλες πάντοτε μέσα μου, δὲν εἶσθε σὺς ὁ δολοφόνος... Γιατί τέλος πάντων ὁ σύμβολαιογράφος κ' Ἄρθου ἐπέστρεψεν ἀργότερα εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ εἶχεται παντοῦ ἐν ἔγγραφον τὸ ὅποιον ἔλεγεν ὅτι εἶχε φέρει εἰς τὴν κυρίαν μου τὴν ἐσπέραν τοῦ θανάτου τῆς καὶ τὸ ὅποιον δὲν εὐρέθη ποθενά; Γιατί τέλος πάντων ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ ἦτις ὤρεσε, — δὲν εἶναι ἔτσι; — νὰ σὰς μισῇ, ἐφαίνετο ἀηλιτισμένη διὰ τὴν καταδίκην σου, μὴν ἐσπέραν δὲ τὴν ἦκουσα προτευχόμενην καὶ μετὰ λογμῶν λέγουσαν πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου: Θεὸ μου συγώρησόν με! Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶναι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἔνοχος...

— Μὰ πῶς τοῦτο Γοελάν; Δὲν τὴν ἦκουσας σὺ ὁ ἴδιος νὰ λέγῃ ὅτι μὲ εἶδε καλῶς.

— Κύριε Ροβέρτε!... Σὰς εἶσθε ἄνθρωπος σπουδασμένος καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀγράμματος ναύτης, ποῦ μόνον τὸ βιβλίον τῆς λειτουργικῆς διαβάζω καὶ πάλι καὶ ἐκεῖνο, γιατί εἶναι γραμμένο μὲ χονδρὰ γράμματα... Ἄλλ' ἦκουσα νὰ λένε εἰς τὸ χωριὸ μου ἀκόμη ὅτι εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν στιγμαῖς ποῦ ὄ,τι λένε δὲν τὸ λένε αὐτοί, μόνον ἕνας κακὸς πειρασμὸς ποῦ μπαίνει 'στὸ μυαλό τους καὶ τὸ ἐξουσιάζει. Ποῖος ξέρει ἂν καὶ ἡ κ. Μαγδαληνὴ δὲν κρατιέται ἀπὸ κανένα καὶ ἂν ὁ παπᾶς τῆς διάδραζε, δὲν θὰ φωτίζονταν νὰ πῆ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ροβέρτος ἀντήλλαξε ταχὺ βλέμμα μετὰ τῆς κ. Γερβαῖς. Ἡ πεκατηρησις τοῦ γέροντος ναύτου ἦτο τὸσση σύμφωνος, καίτοι ὑπὸ διάφορον πνεῦμα, μὲ τὰς πρὸ ὀλίγου σκέψεις των, ὡστε τοὺς συνεκίνησε βαθύτατα.

(ἀκολουθεῖ)